

Славейче

ИЛЮСТРОВАНЪ ВЕСТНИКЪ ЗА ДЕЦА И ЮНОШИ

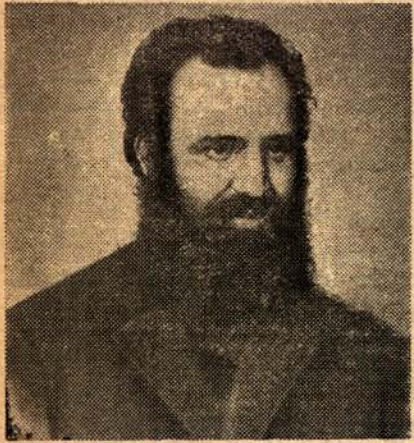
Излиза всѣки месецъ презъ учебната година. Годишенъ абонаментъ 10 лева предплатени
Одобрень и препоръчанъ отъ М-вото на Народната Просвѣта съ окръжно № 1667 отъ 16. IV. 1937 година
Редакторъ: Георги Крънзовъ

ГОДИНА ЧЕТВЪРТА
БРОЙ 7
ФЕВРУАРИЙ 1940

Всичко — пари, писма, материали — да се изпраща на адресъ: в. „Славейче“, ул. Чумерна, 29 — София. Пош. чекова с/ка № 624. Тел. 3-22-06

ЛЮБЕНЪ КАРАВЕЛОВЪ

На 3 февруарий т. г. се навършиха 61 година отъ смъртта на писателя-революционеръ Любенъ Каравеловъ.

Роденъ презъ ноемврий 1837 година, въ гр. Копривщица, той отъ ранна възраст заминава въ Русия, кждето продължава образованието си и взема дейно участие въ революционнитѣ борби.

Въ Русия Любенъ Каравеловъ започва и писателската си дейность. Той е печатилъ въ тогавашнитѣ руски списания първитѣ свои повести и статии. Издалъ е тамъ и две свои книги: „Документи за народния битъ на българитѣ“ и „Страданията на българското племе“.

Любенъ Каравеловъ е жи-

вѣлъ и въ Сърбия, кждето се издига като единъ отъ виднитѣ сръбски писатели, тъй като е писалъ своитѣ повести и статии на сръбски езикъ. После отива въ Румъния, кждето се отдава на дейна работа за свободата на България. Тамъ той е издавалъ революционни вестници, писалъ е книги за повдигане духа на поробенния български народъ, а заедно съ това и повести и разкази изъ живота на българитѣ отъ онова време, по-важни отъ които сж „Българи отъ старо време“ и „Маминото детенце“.

Заедно съ Христо Ботевъ и Василь Левски той организира първитѣ революционни комитети, които подематъ борбата за освобождението на България.

Макаръ и деенъ революционеръ, Любенъ Каравеловъ не става жертва на освободителнитѣ възстания, а доживѣва да види свободна България. Той се е поминалъ презъ 1879 година въ гр. Русе, една година следъ освобождението.

Заслугитѣ на Любенъ Каравеловъ за свободата на България и за просвѣтата на българския народъ го поставятъ въ числото на ония велики българи, имената на които ще стоятъ завинаги записани въ историята на нашия народъ.

СБОГОМЪ, ДѢДО МРАЗЪ

Свихъ конци, направихъ мартеница азъ.
По-живо по-здравио,
сбогомъ, дѣдо Мразъ!

А герданъ ми сложи баба на врата.
Милички ми, Боже,
идва пролѣтъта!

Пакъ лжчи огрѣха селския ни храмъ.
Върху всѣка стрѣха ечна шумъ голѣмъ.

Малкитѣ врачета шураатъ се, летятъ.
Облаци въ небето бавно се влѣкатъ.

И съ кавали медни свирѣ пролѣтъта.
Дето да погледна,
Боже, все цвѣтъ!

Стефанъ Станчевъ

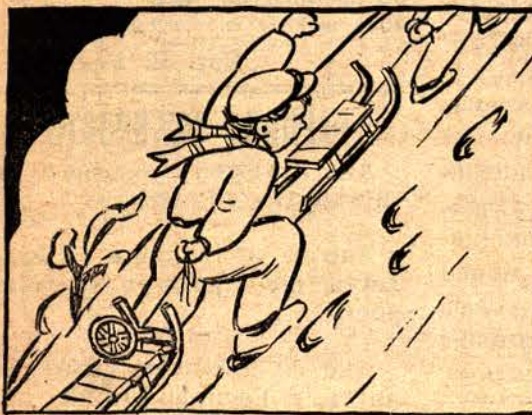
ДОКАТО У НАСЪ Е СТУДЪ И СНѢГЪ

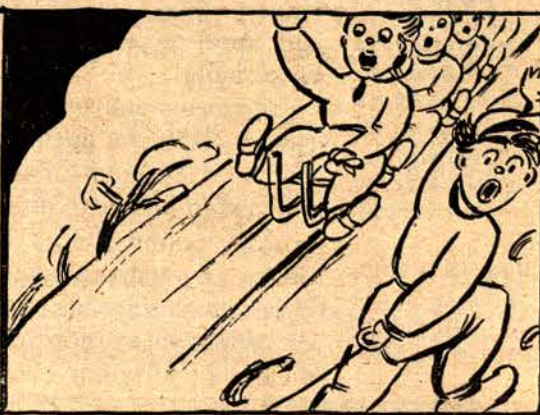
Въ Египетъ децата се разхождатъ подъ обилно слънце

МАЛЪКЪ СЪЧКО СЕ ШЕГУВА

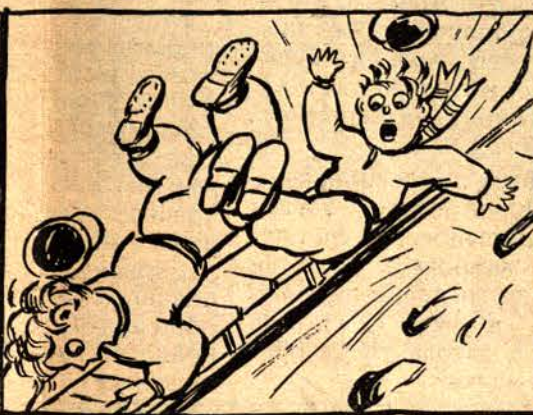
Трикъ филмъ на „Славейче“ — рисунки отъ Сава Георгиевъ, стихове отъ Радка Станимирова

Малко снѣгъ остана горе по баира,
съсъ уста засмѣна,
Съчко го добира.

Бързатъ съсъ шейнитѣ дечурлига мили,
качватъ се и падатъ палавци игриви.

Тъничко подсвирна Съчко съсъ устата —
въгъртъ обърна набързо шейната.

Отъ играчка-плачка много лесно става!
Ахъ, тозъ Малък-Съчко какъ се подиграва!

Койчо Проичо

Живѣли въ едно село двама младежи. Единиятъ билъ беденъ, другиятъ — богатъ. Тѣ били съседи. Богатиятъ живѣлъ въ хубава и просторна къща, съ голѣмъ дворъ и изписани дувари, а къщата на бедния била стара и схлупена, двортъ малък и разгра-

денъ.
Койчо, така се казвалъ богатиятъ младежъ, обичалъ да се присмива на Проича, беднякътъ. Когато го срещнѣлъ по пѣтя или пѣкъ го зърнѣлъ изъ двора, все ще го закачи.
— Какъ си, Голчо, кжде ти е абата? Зима идва, ще се

простудишъ въ тия парцали. Купи си нова дреха! — често му думалъ той, като се присмивалъ на беднотията му.

Проичо си мълчалъ и не отвръщалъ на Койчовитѣ задѣвки, но му ставало мъчно отъ тѣзи думи.

— Ехъ, мислѣлъ си, — ако и моятъ баща бѣше богатъ като твой, нѣмаше да ходя съ скѣсани дрехи... Но добъръ е Господъ. И на мене ще помогне.

Минали години.
Останалъ Проичо самъ, безъ баща, безъ майка. Но помогналъ му Господъ, задомиль се за добра и работна жеча. Тръгнали двамата на работа. День работѣли на тѣхнитѣ ниви, два на чуждитѣ. Послече-

лили си нѣкоя и друга пара. Потегнали си къщата, заградѣли си двора. Пѣкъ и самитѣ тѣ се облѣкли въ хубави и нови дрехи.

Всички отъ село ги обичали и почитали. И имъ се радвали, като ги гледали, какъ залѣгатъ и дѣматъ за къщата и имога си.

А прсзъ това време Койчо стесялъ въ цѣль денъ въ кръчмитѣ съ бездѣлници, пиелъ до късно и не вършѣлъ никаква работа. Умрѣлъ баща му и му сставилъ цѣлия си имотъ. Скоро Койчо започналъ да продава най-хубавитѣ си ниви, а паритѣ изпивалъ въ кръчмитѣ. И така пропилялъ цѣлия си бащинъ имотъ.

Останалъ Койчо самъ и безъ

пари. Никой вече не го поглеждалъ. Предишнитѣ му другари и приятели го изоставили. Пѣкъ и никоя мома не искала да се омжжи за него.

— Нѣма защо да зачерняме живота на чедото си, — стврѣщали родителитѣ на всѣка мома, за която Койчо пращалъ сватове да я искатъ. — Не сме хранили тѣщери, да ги даваме на пияници и бездѣлници.

Пѣкъ и кръчмаритѣ и тѣ започнали да го гонятъ отъ кръчмитѣ си, защото на всички задлъжнѣлъ, а нѣмалъ вече съ какво да плаща. Вничко било изпродадено — и имотъ, и покъщнина. Останала му само една гола къща.

Като го гледалъ така окжсанъ, да се скита немилъ-не-